

Komentář k evangelium: Proměnění Páně

Evangelium na 2. neděli postní (cyklus C) a komentář k evangelium. „To je můj vyvolený Syn, toho poslouchejte!“. Aby Ježíšovi naslouchali, jdou apoštolové na horu modlitby a jsou připraveni naslouchat všemu, co jim chce říci. S pokornou vytrvalostí v modlitbě pochopíme a budeme plnit Boží vůli.

14.03.2025

Evangelium (Lk 9, 28b-36)

Ježíš vzal s sebou Petra, Jana a Jakuba a vystoupil s nimi na horu pomodlit se. Když se modlil, výraz tváře se mu změnil a jeho šat oslnivě zbělel. A hle, rozmlouvali s ním dva muži – byli to Mojžíš a Eliáš. Zjevili se ve slávě a mluvili o jeho smrti, kterou měl podstoupit v Jeruzalémě. Petra a jeho druhy však přemohl spánek. Když se probrali, spatřili jeho slávu a ty dva muže stát u něho. Jak se potom od něho vzdalovali, řekl Petr Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady! Postavíme tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Nevěděl, co mluví. Zatímco to říkal, objevil se oblak a zahalil je. Když se octli v oblaku, padla na ně bázeň. Z oblaku se ozval hlas: „To je můj vyvolený Syn, toho poslouchejte!“ Když se ten hlas ozval, byl už Ježíš sám. Zachovali o tom mlčení a nikomu v oněch dnech nepověděli nic o tom, co viděli.

Komentář

Tuto neděli v evangeliu zaznívá úryvek, který popisuje proměnění našeho Pána. Čteme ho v době postní, v době přípravy na Velikonoce, a tím se nám chce ukázat, že zjevení Boží slávy je úzce spojeno s Ježíšovým umučením a smrtí na kříži. Na vysoké hoře Pán ukázal svou slávu třem nejbližším učedníkům, aby je připravil na blížící se umučení. Naplnila se tak Ježíšova slova, která zazněla několik dní předtím: „Říkám vám pak podle pravdy: Někteří z těch, kdo tady stojí, neokusí smrt, dokud neuvidí Boží království.“ (Lk 9,27). Lukáš záměrně zdůrazňuje, že se to vše odehrálo, „zatímco se Ježíš modlil“.

Toto „předčasné velikonoční zjevení“, jak ho nazývá papež František [1], překračuje bariéry času a prostoru a je nabitó teologickým významem. Apoštol Petr

vysvětloval prvním křesťanům: „My jsme přece na vlastní oči viděli jeho velebnost. Neboť přijal od Boha Otce čest a slávu, když o něm vznešená Boží velebnost promluvila tato slova: 'To je můj milovaný syn, v něm já mám zalíbení.' Ten hlas přicházel z nebe a my jsme ho slyšeli, když jsme s ním byli na posvátné hoře.“ (2 Pt 1,16-18).

V Bibli představuje hora blízkost k Bohu. Mojžíš a Eliáš tam vedli důvěrné rozhovory s Hospodinem (srov. Ex 24 a 1 Král 19). Obě postavy se nyní zjevují ve slávě a hovoří s Ježíšem o jeho odchodu (exodu) do Jeruzaléma. Představují Zákon a Proroky, kteří zvěstují tajemství umučení a vzkříšení Mesiáše, jak to zmrtvýchvstalý Ježíš vysvětlí emauzským učedníkům (srov. Lk 24,1nn). Úryvek také odhaluje „celou Trojici: Otce v hlase, Syna v člověku, Ducha ve světelném oblaku“ [2].

Nejdůležitější učení je však zhuštěno v pozvání onoho hlasu: „toho poslouchejte“. Mojžíš oznámil, že Bůh vzbudí proroka, jako je on, kterého je třeba poslouchat (srov. Dt 18,15). Hlas tedy představuje nového Mojžíše: Syna, který nám s autoritou zjevuje Otce a kterého máme poslouchat. Proto musíme následovat Mistrova příkladu: vystoupit na horu modlitby, vyhradit si ve svém denním rozvrhu čas na dialog výhradně s Bohem. V těchto chvílích osobního a důvěrného kontaktu mu můžeme slovy svatého Josemaríi říci: „Náš Pane, stojíme před tebou, připraveni vyslechnout vše, co nám chceš povědět. Mluv, pozorně nasloucháme tvému hlasu. Ať tvá slova, určená naší duši, zapálí naši vůli, aby tě horlivě poslouchala.“ [3].

Svatý Josemaría tuto pasáž vztahoval k láskyplnému hledání Ježíšovy tváře a jeho Nejsvětějšího lidství: „Ježíši: Vidět tě, hovořit s tebou! Setrvat tak,

kontemplovat tvou tvář, být
pohroužen do nesmírnosti tvé
nádhery a nikdy, nikdy na tebe
nepřestat hledět! Ó Ježíši, moci tě tak
vidět! Moci tě vidět a být raněn
láskou k Tobě!“ [4] Stojí za to denně
trvat na těchto chvílích modlitby,
držet se ve společnosti Pána se
stejnou dychtivostí, jakou vyjadřuje
žalmista: „Hospodine, hledám tvou
tvář. Neskrývej svou tvář přede
mnou“ (Ž 27, 8-9). Naše pokorná
vytrvalost bude odměněna. Mojžíš
přišel s tváří „zářící od rozhovoru s
Hospodinem“ (Ex 34, 29). A Ježíš,
který je „Světlo ze Světla“, jak
vyznáváme ve Vyznání víry, promění
svou milostí i nás, takže náš den,
naše práce a naše vztahy s druhými
budou prozářeny Boží přítomností v
naší duši.

Petrovo zvolání: „Je dobře, že jsme
tady! Postavíme tři stany“ vyjadřuje
radost ze setkání s Bohem. Odkazuje
také na „věčné příbytky“, které

Mesiáš obnoví (Lk 16,9) a které si Židé připomínali na svátek stánků. Petr si chce udržet okamžik štěstí, který mu tento důvěrný čas s Bohem přináší. „Modlitba navíc neznamená izolaci od světa a jeho rozporů,“ vysvětluje nám Benedikt XVI. – „Křesťanská existence spočívá v tom, že neustále vystupujeme na horu setkání s Bohem a pak z ní opět sestupujeme, přinášejíce z ní lásku a sílu, abychom sloužili svým bratřím a sestrám se stejnou Boží láskou“ [5]. Jasným důkazem toho, že ve chvílích modlitby nasloucháme Synovi jako hlasu Otce, je to, že nás jeho Duch naplňuje apoštolskou horlivostí přinášet Boží světlo všem lidem.

Pablo Edo

[1] Papež František, Angelus, 25-II-2018.

[2] Sv. Tomáš Akvinský, S.th. 3, q. 45, a. 4, ad 2.

[3] Sv. Josemaría, Svatý růženec, 4° tajemství světla.

[4] Idem.

[5] Benedikt XVI, Angelus, 24-II-2013.

Pablo Edo

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
komentar-k-evangeliu-promeneni-
pane-2/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/komentar-k-evangeliu-promeneni-pane-2/) (10.08.2025)